

Zuiderzeemuseum heeft tegenslag met bouwplannen

De bijna voltooide schepenhal;
links op de voorgrond de boeier
Sperwer.

DE schepenhal van het Zuiderzeemuseum is bijna gereed. De elf schepen die er hun laatste ligplaats zullen vinden zijn in de afgelopen winter met een kraan uit de Oosterhaven getild en overgebracht naar de betonnen bak, die de onderbouw van de hal vormt; de wanden en het dak zijn praktisch klaar, men is nu met de afwerking bezig en daarna moeten de schepen nog worden opgeknapt en opgetuigd. Dit seizoen zal het nog niet mogelijk zijn de hal voor het publiek open te stellen; dit zal pas in het volgende museumjaar mogelijk zijn. Hoewel dit een jaar later is dan men eerst gehoopt had is dit toch niet de grootste tegenslag die het Zuiderzeemuseum sinds de vorige jaarlijkse persconferentie heeft ondervonden. Veel erger is dat de rijksgoedkeuring voor het overplaatsen van de twee pakhuizen, die men van het Waagat in Enkhuizen naar het museumterrein had willen overbrengen, „voorlopig niet te verwachten is”, zoals de minister van volkshuisvesting en ruimtelijke ordening in zijn brief van 28 mei 1965 heeft meegedeeld, aangezien „de woningbouw voorrang moet hebben”. Het was de bedoeling deze pakhuizen, die uit de zeventiende eeuw dateren en fraaie trapgevels hebben, te herbouwen aan de Wierdijk naast de taveerne van het museum. Ze zouden dan de verbinding vormen van de hoofdingang van het museum met de schepenhal en als ontvangsthal, tentoonstellingsruimte en werkruimte voor het personeel worden ingericht. Het is catastrofaal dat de vergunning geweigerd is, daar de pakhuizen praktisch op instorten staan en uitstel daardoor onmogelijk is. Iedere maand kan het nu te laat zijn, en als het eenmaal zover is valt het hele plan ook in duigen. Hoewel men uiteraard begrip kan hebben voor de grotere urgentie van de woningbouw is het bijzonder te betreuren dat de overheid geen rekening heeft willen houden met het feit, dat het redden van deze historische gebouwen geen uitstel kan lijden. Ze zijn al aangekocht en de gelden voor de herbouw staan op de begroting, alles hangt dus alleen nog van die vergunning af. Men stelt momenteel pogingen in het werk de minister alsnog tot andere gedachten te brengen.

De schepen die nu in het botenhuis liggen zijn de Urker ijsvlet, de snikke, de laatste Marker visbotter M. 53, de Wieringer aak WR 3, het Vollenhovens bolletje, de boeier Sperwer, het Friese jacht Neptunus, het middenzwaardjacht Wilhelmina, twee Friese tjotters en een in eigen werkplaats herbouwde ansjovisjol. De Staverse jol die hier ook eerst zou worden „opgelegd” verkeert in een te slechte conditie. Men zal dit scheepje nu op de scheepshelling plaatsen die te zijner tijd in het buitenmuseum zal worden aangelegd. In de Oosterhaven zijn achtergebleven de Tesselse blazer, de Katwijker garnalenschuit, de hektjalk De vier Gebroeders, de boeier Hilda, het Heeger beurtscheepje en het potschip. Hoewel de Hilda ongeveer veertig jaar ouder is dan de Sperwer verkeert zij in een veel betere conditie en zij zal zelfs nog voor representatiedoeleinden op het water gebruikt kunnen worden.